

A mainada acaba de sortir de l'Escola. Un vailet espavilat arriba, saltant i corrent a casa seva.

Besa a la seva mare que està fent el dinar i pregunta pel pare.

—No pot trigar molt a venir del treball— li diu la mestressa de la casa.

—Doncs si et sembla bé, l'esperaré jugant al carrer.

—Sí; però no t'allunyis, que aviat serà hora de dinar.

El vailet pren la pilota i es posa a xucar d'un cantó a l'altre del carrer. Aviat arriba el pare i entre un i altre s'estableix aquest diàleg.

—Bon dia, pare!

—Bon dia, fill meu. Apa, plega de jugar a pilota mestrentant la mare acaba de preparar la taula, mirarem aquestes llibretes de l'escola o repassarem la lliçó com fem cada dia, no et sembla?

—Com tu vulguis, pare; però, si no et fes res, avui m'estimaria més parlar-te d'una cosa que ens ha dit aquest matí el senyor mestre. iEstic més content, pare!

—Sí, fill? Vejam, ¿què és això que t'alegra tant? Què t'ha dit el senyor mestre?

—Doncs, resulta que a fi de curs, vol celebrar una vetllada de teatre com aquella d'ara fa tres anys. Recordes, pare, el que vàrem divertir-nos?

—Sí, ja ho crec que ho recordo.

—Aquella vegada, com que encara era petit, vaig sortir solsament en aquell quadre gimnàstic que feiem sumes i restes cantant i saltant; crec que s'anomenava una cosa així com "L'aritmètica en solfa". En canvi els més grans varen representar una "sarsuela". T'en recordes.

—Es clar que sí. Però també recordo que a l'endemà de la funció et durava encara l'estat nerviós i no et vas trobar bé i vàrem passar un mal dia tota la família.

—Què vols dir amb això, pare? Ara no m'hi voldràs deixar sortir? Es que a mi em va agradar tant aquella vetllada, que...

—Es clar, home, és clar que t'hi deixaré sortir. Ara ja ets més gran i et dominaràs més els nervis.

—Visca, pare, visca! Ja m'ho pensava que em deixaries prendre-hi part, perquè tu m'has dit moltes vegades que en la teva joventut també eres un bon aficionat al teatre, i...

—Per això, fill meu, i perquè el teu pare sap que el teatre, quan es practica amb afició, a més d'ésser un bon esplai, és un gran mitjà de cultura. S'aprenen paraules noves, girs de llenguatge florits, lliçons de moral... i també s'apren a parlar i a presentar-te davant del públic sense temença.

—Doncs, saps que ens ha dit el senyor mestre? Que els més grans de la classe, i jo sóc un d'ells aquest any interpretarem una obra molt bonica que crec que s'en diu sainet, que farà riure molt. Avui, quan hem acabat la classe, ens n'ha llegit unes escenes. A mi, com que sóc el més gras de la

Si es segueix presentant al públic un «teatre negre» sembrat de problemes i complexes psicològics, de casos patològics, no ja la joventut sinó els mateixos adults es veuran cada vegada més embolcallats en el vertigen del seu propi desequilibri.

A. FELIU, crític de «Signo»